

Podmaniczky Szilárd

AZ ANGYALVISSZALÖVŐ ÁLLOMÁS

(filmmovella)

Gyurinak esze ágában sem volt elmenni a farsangra, mert elég csúnya fiú hírében állt, és ezt a hírt készpénznek vehette. Akárhányszor belenézett a tükörbe, nem látott mást, csak saját magát, és ez borzasztóan elkésérítette. Bár gondolt rá, hogy a jelmezt magára ragasztja, sőt föl is kötözi egy erős spárgával, hogy az éjféli szembesítésnél ne kelljen levetnie, de attól félt, hogy másnap a maradék ragasztótól meg kötéldaraboktól a szokottnál is rondább lesz.

Gyuri csúnyasága erős szerénységgel és csendességgel párosult, ő volt az, aki mindenből kimarad, aki mindenről utolsónak értesül, és ő volt az, akivel soha, semmi nem történik, kivéve hogy a tollallergiájától órákon át tudott tüszögni. Nagyon unta ezt az állapotot, már nemegyszer megfordult a fejében az öngyilkosság gondolata, ám gyávasága ebben az esetben életmentőnek bizonyult. Ilyen ronda vég, gondolta, és azonnal elment tőle a kedve, ráadásul az is befészkelte magát a gondolatai közé, hogy ha meghal, akkor netán valakinek az a hülye ötlete támad, hogy megnézi, ő pedig már nem tudja elfordítani az arcát. Az pedig már rémálomszinten jött elő, hogy rokonai kitalálják a bebalzsamozását, akkor pedig hiába lett öngyilkos, továbbra is mindenki látni fogja, miféle csúf ábrázattal ajándékozta meg a teremtő, aki, gondolta Gyuri, nagyon zavarodott állapotban lehetet perpillanat, ha őt is a saját képmására teremtette.

Igy lógatta Gyuri az orrát a farsang napján, amikor levelet hozott a posta. Pontosabban egy képeslapot, amin két aktív macska szív alakú szájjal csókolgatja egymást, a lap hátoldalán pedig ez állt: *Szeretnélek látni a farsangon.*

Gyuri csúf tréfát sejtett a dolog mögött. Már nemegyszer a boldondját járatták vele. A kézírás szép volt ugyan, nőies, de Gyurinak valahogy az az érzése támadt, és a jelenetet le is játszotta a fejében, hogy majd vak koldusnak öltözik valamelyik bombázó csaj, és akkor azzal fogja őt ugratni: *Gyurikám, szeretnélek látni. De hát nem látlak.*

Az ilyen ugratások napirenden voltak Gyuri életében, úgyhogy nem csoda, mindent kétszer is meggondolt, olyan volt számára az élet, mint egy permanens kandi kamera.

Viszont bármennyire félt a tréfáktól Gyuri, a legkisebb paráztól is lángra gyúlt a szíve. Most sem volt másképp. Döntött: elmegy a farsangra.

Már csak azon hezitált, vajh milyen jelmezt válasszon magának. Behozott a szobába mindenféle kelléket, kartont, ragasztót, filceket, festéket, széttépett egy tollpárnát, amitől megint tüsszögés fogta el, de aztán rendbe rakta a kellékeket, hogy elkészítse a jelmezt, de nem jött az ötlet. Akkor megivott egy deci rumot, s azonnal elszabadult a fantáziája, máris felmerült neki régi álma, amelyben ő maga magának angyalként jelenik meg, mert ettől várta tollallergiájának homeopátiás gyógyulását. Ez az, mondta magában Gyuri, angyalnak kell lennem, ha török, ha szakad.

Visszafoghatatlan lendülettel kezdett a jelmez kiszabásához, ám hiába volt a nagy tempó, rájött, este tízig legfeljebb az angyal felével készül el, a másik felével meg hajnalra, amikor már rég vége a farsangnak. Márpedig az egyszárnyú angyal legföljebb körbe-körbe jár.

Nem volt mit tenni, saját kosztpénzéből ellopott pár ezrest, legföljebb egy hétig nem eszem, gondolta, és elindult a jelmezkölcsönzőbe.

Már az utcán nagy csönd fogadta, ennél már csak a kölcsönző belseje kongott üresebben. Gyuri azonnal fordult is kifelé, hogy hazáig elsirassa tervét, amikor a kölcsönzős utánaszólt: Egy még van, Gyuri! És azzal ledobta a jelmezt a pultra.

Fekete selyem és vászon, ennyit látott belőle, de hogy miféle figura, azt nem látta. Hát az ördög, mondta gyengéd hangon a jelmezes, nincs más, kicsit hamarabb kellett volna ébredned, Gyuri. Tudom, válaszolta Gyuri. De én angyal akarok lenni, mondta Gyuri. De hisz az vagy, felelte a jelmezes. Ugyan már, ezzel az ábrázattal, mérgeződött Gyuri, és már takarta is az arcát a fekete jelmezzel. Nem kell az ördög, mondta Gyuri a ruha alatt. Ötven százalék kedvezményt adok, mondta a jelmezes, csak neked, ne félj, megéri; azért, mert nem volt kapós az ördög, ne keseredj el, lehet, hogy ez hozza meg a szerencsédet; tudod, az ördög a részletekben lakik. Tőlem lakhat a Petőfi utcában is, mondta Gyuri, nekem nem kell. Jól van, kapta föl a hangját a jelmezes, akkor nyolcvan százalék kedvezményt adok, ha nem táncolsz a lányommal. Gyuri képe felcsillant, mintha egyszeriben sokkal zsirosabb lenne, kezet nyújtott, az üzlet megköttetett.

Gyuri hóna alá csapta az ördögöt, és hazáig képzelgett magáról, hogy fog kinézni, mert túl erősnek érezte az átmenetet az ördög és angyal között; végül is úgy döntött, hogy az ördögjelmez ellenére úgy fog viselkedni, mint egy angyal. Nem, ez nem jó, mérgeskedett Gyuri, és a körme bele is akadt a piros műszarvakba, erősen megkaristolta.

Otthon szégyenszemre öltözködött, és mindennek elmondta magában azt, aki kivette előle az angyaljelmezt. De már nem volt mit tenni, ördöggént indult útnak.

Szerencsére az utcák üresek voltak, csak az ablakból figyelte néhány idős asszony riadt tekintettel, néhány helyen fokhagymafüzért akasztottak a párkányra, máshol meg levendulaágakkal kavarták a levegőt, bár, gondolta Gyuri, ő úgy emlékszik, hogy az a molylepke ellen jó.

Már alkonyodott, az utcát lapátolatlan hó borította, az alkonypír narancsba úsztatta a fehéret. Gyuri kicsit elveszettnek érezte magát a narancsos szürkületben, de azon maga is meglepődött, hogy egy kuka mellett megpillantott egy furcsa címkéjű sörösüveget, amelyet még soha nem látott. Fölemelte, beleszagolt, de nem sör-, hanem mézszagú volt. Mézet inni sörösüvegből, ez aztán hosszú program, gondolta Gyuri, és próbálta kibetűzni a címkét. Csakhogy valószínűleg görögül írhatták, görögül pedig Gyuri még álmában sem tanult.

Jól van, mondta magában, még elkések, s már indult is tovább. De a szeme sarkából furcsát látott, már ahogy a szemünk sarkából látni tudunk. Gyuri visszaneézett, hogy a szeme sarka helyett az egész szemével lássa. Hát bizony ott feküdt az angyaljelmezes a kuka mellett a hóban, tökrészeg volt, mint a csap. Na, itt a vissza nem térő alkalom, gondolta Gyuri, és ráncigálni kezdte róla a jelmezt, hogy kicserélje az ördögöt. Csakhogy a jelmez nem jött, biztos ráfagyott már, gondolta Gyuri, amitől olyan izgatott lett, hogy futásnak eredt. Arra gondolt, hogy majd ő lesz a hős, aki az angyaljelmezest megmenti.

Futott az ördög a hóban, mint a meszes, hogy a farsangi multság részvevőit értesítse, és az angyaljelmezes segítségére siessenek. Ahogy betoppant a farsangi kavalkádba, meg se tudott szólalni, úgy érezte, most fog összeesni, mint a maratoni futó. Elrebegette a mondatot, angyal a hóban, győztünk, és összeesett, de senki nem csodálkozott, mert azt gondolták, hogy ez is az ördögszerep része.

Gyuri kimerülése hamar véget ért, föltápászkodott, leporolta magát, s ahogy így porolta, legnagyobb meglepetésére meglátta az an-

gyaljelmezest, ott táncolt a kavalkád közepén, mint aki jól végezte dolgát. Nagy kő esett le Gyuri szívéből, aztán még egy kis csalódottság volt hátra, hogy akkor mégsem menthet életet, már megint milyen jól átvették, biztos a jelmezes leadta a drótot. A francba, gondolta Gyuri.

Akkor viszont alaphelyzet van, gondolta tovább, és jól szétnézett. Meglátta az italospultot, rendelt fél rumot, bedobta, hogy megjöjjön a bátorsága. Közben stírolgette a jelmezesekeket, vajon az idén ki viszi el a pálmát. Volt ott minden, hóhér, kecske, biciklipumpa, mosdólavór, radírgumi, négyesiker, gumibelső, Sartre, Csehov, Bólyai és Lobacsevszkij, Nelson admirális, cukorspárga és dióhéj, gólya és kacagó gerle. Mégis, ami leginkább felkeltette Gyuri érdeklődését, az egy pókerautomatának öltözött lány volt. Gondolta, lány, mert az automata vezetőkének a copfját használta, arra kötötte a földelt dugót. Gyurinak beindult a fantáziája, mennyi gombot lehetne nyomogatni. Bedobott még egy fél rumot, és elindult a pókerautomata felé.

Jössz táncolni, kérdezte Gyuri. Nem tudok, válaszolta a lány. Az nem baj, mondta Gyuri, alattam se gyullad ki a parkett, ne félj! Nem félek, mondta a lány, és az oldalára mutatott, ahol szabályszerűen, ahogy a munkavédelmi előírás rendelkezik, ott lógott a poroltó. Nem is arról van szó, folytatta a lány, hanem olyan rossz ennek a pókerautomatának a kialakítása, hogy nemcsak kívülről csinálták meg, de belülről is. Tele van csavarokkal, alig bírok már állni, nem-hogy táncolni. Akkor vegyük le, mondta Gyuri. Még csak az kéne, válaszolta a lány, hogyisne, akkor lenne aztán perpatvar. Nem érdekes, bízzál bennem, és maga Gyuri is meglepődött, milyen karakán pasas lett belőle így ördögként, plusz fél rumok. A lány picit hátrébb lökte Gyurit, és az ígéretére emlékeztette. Miféle ígéret, kérdezte Gyuri. Hát amit az apámnak mondtál. Micsoda, kérdezte Gyuri, milyen apádnak? Ja, csapott a homlokára, tán csak nem a te apád a jelmezes. De, de, bólogatott a pókerautomata. Ó, én barom, szabadkozott Gyuri, tudhattam volna, tudhattam volna, tudhattam volna... És még vagy százszor elismételte magában. Mert rájött a fineszre. A jelmezes leadta a drótot, hogy ő jön majd az ördögjelmezben, és mivel éjfélig senki nem veti le a jelmezt, elég lesz azt mondani, hogy hoppá, én vagyok a jelmezes lánya, megígérted, velem nem táncolhatsz, így aztán egyetlen csajnak sem kell a Gyurival táncolni, ha van a Gyuriban lelkiismeret. Hát az sajnos volt, leroskadt, s a világ legbáno-sabb ördögét adta, tán még a szarvai is lekonyultak.

Ivott még egy rumot, fölült az asztalra, s belemerült szivacsos tekintete a nagy zsvajjal farsangozók kavalkádjába.

Tombolt, dübörgött, cincogott a zene, de Gyuri kívül állt minden, senki nem szólt hozzá, mi van, haver, jó a szerkód, vagy ilyesmi.

Egyszer aztán mégis felkapta a fejét. Megint meglátta az angyalt, aki az ő szerepében éppen hogy a pókerautomatával ropta. Nézegette, nézegette, és ahogy így nézegette, föltűnt Gyurinak, hogy ennek az angyalnak sokkal kisebbek a szárnyai, mint annak, amit az utcán látott. Hát igen, gondolta, és ivott egy rumot, a szárnyaknak kicsiknek kell lenni, különben mindenhova beakadnak, véécén az öblítőtartályba, vagy becsukja őket a busz.

Ám ezek a magyarázatok nem hagyták nyugodni. Bekapott még egy fél rumot, és elindult, hogy összehasonlítsa a két angyalt, mert most már biztos volt benne, hogy itt két angyaljelmezről van szó. Akkor pedig, ha az a másik még mindig ott fekszik a hóban, talán mégis megvan az esély, hogy életmentő legyen belőle, feltéve, ha az angyal még él.

Már sötét volt az utcán, a szélcsendben finoman terjengett az ablakokba kiakasztott fokhagymafüzérek szaga. Nem baj, gondolta Gyuri, neki szól ez a szag, de amit most fog tenni, arra évekig emlékeznek majd, s hiába olyan randa, az életmentés mégiscsak életmentés.

Sajnos nem emlékezett pontosan, hogy hol hagyta a részeg angyaljelmezest, így bizonyos idő után minden utcai kuka mögé benézett, nehogy eltévessze a helyet. De ahogy egyre több üres helyet talált, egy pillanatra megfordult a fejében: fölkel az, és hazament, nem lehet neki, mert sosem volt olyan szerencséje, hogy életmentő legyen.

Ezeket forgatta a fejében, amikor már megszokásból nézett be a kukánál, aztán hirtelen vissza. Ott feküdt az angyaljelmez. Arca fehér volt, mint a hó, nemkülönben a ruházata, hajzata zúzmarás, de a szája körül megolvadt a hófedél. Mindezt persze az esti neonfényben nem fehérnek látta Gyuri, hanem sárgásszürkének.

Megrázta a vállát, ahogy oldalt feküdt. Ugye, nem te vagy az, aki a farsangon táncolt a pókerautomatával, te egy másik jelmez vagy, ugye?

Az angyaljelmez felnyögött, résnyire nyitotta a szemét, Gyuri megörült, hogy életben találja. De csak nyöszörgött, rendesen nem tudott megszólalni, pedig Gyuri igen ravasz kérdéseket tett fel, olyanokat, amiktől még a néma is megszólalna.

Gyuri most látta csak igazán, milyen pici teste van. Ó, ez még gyerek, gondolta magában, és hát gyerek léte így benyakalni, nem túl szép.

Megpróbálta fölültetni, csak úgy recsegett-ropogott a megdermedt ruhája. Könnyű kis teste volt, alig érezte emelés közben a súlyát. Ébredj már fel, ébredj már fel, rázogatta Gyuri türelme határán, ha itt maradsz, teljesen megfagysz.

Akkor mintha megszólalt volna, alig érthető, szaggatott és vontatott hangon, mintha azt mondaná: vigyél vissza!

Hova vigyelek, hova vigyelek, morfondírozott Gyuri. Szétnézett az utcán, sehol senki, csak az a ronda fokhagymaszag. Nem volt mit tenni, alakapott az angyaljelmezesnek, ölbe vette, és duplázottan szaporá léptekkel elindult haza.

Milyen könnyű vagy te, mondta útközben Gyuri a révedező angyaljelmezesnek. Le merném fogadni, nem vagy több három kilónál. Nem vagy több, nem vagy több, ismételte az angyaljelmezes.

Gyuri lábbal belökte a bejárati ajtót, s egy pillanatra meglátta magukat tükröződni az üvegen, és mintha véglegesen furcsa érzés kerítene hatalmába, mintha az egész élete megváltozott volna: ezúttal nem rút külsejét látta, hanem magát az ördögöt, amint lélekszakadva ölben cipeli az angyalt.

A szobában lefektette az ágyra, pokrócot rakott alá, maximálisan kapcsolta a fűtést, és elővett egy hajszárítót, azzal fújogatta az angyalt. Fújogatás közben meg egyre csak figyelte, mint kel életre és egyre életetbre, és akkor látta, hogy ez a jelmezes nagyon furcsa ember. Egészen gyermeki arcán pirosodni kezdett a bőr, amihez egy pillanatra hozzáért Gyuri, furcsa, de kellemes melegség öntötte el.

Ki vagy te, kérdezte Gyuri.

Angyal, ennyit válaszolt nehézkes, rekedt és töredezett hangon, angyal vagyok.

Egy igazi angyal, kérdezte Gyuri.

Igazi, válaszolta amaz.

Van ilyen, tényleg, hogy angyal? Ezt nem hittem volna. De mi a frászt keresel te itt?

Nem tudom, nyöszörögte az angyal. Még karácsonykor jöttem, most először, most kezdtem a látogatást, morcogta, de nem bírtam visszamenni. Nagyon fáradt vagyok, nagyon, kimerültem, és azzal lecsukta a szemét.

Gyuri egy pillanatra megijedt, hogy baj van, kikapcsolta a hajszárítót, és kirohant, hogy hozzon valamit enni.

Tessék, angyal, itt egy kockasajt, egyél szépen, mondta Gyuri, aki már teljesen megfélekezett róla, hogy jelmezben rohangál.

Nem szabad, mondta az angyal, és végre megint kinyitotta a szemét.

Nem szabad, kérdezte Gyuri, de már nem várt választ, az angyal ismét lezárta a szemét, majd hirtelen, mintha erőt venne magán, megint felcsapta gyermeki, hosszú pilláit.

Nem bírom tovább, vissza kell juttatnod, mondta az angyal.

De hova, kérdezte Gyuri, tiszta ideg lett, hogy micsoda kihívás előtt áll, esetleg egy úrutazás is kijöhet belőle.

Azt neked kell megtudnod, mondta az angyal, elfelejtettem, de valahogy vissza lehet...

Gyuri föl-alá járkált a szobában, nem tudta, mit csináljon. Akkor eszébe jutott, hogy esetleg a jelmezes tudhat valamit, mert mégiscsak ilyesmi dolgokkal foglalkozik.

Várj egy picit, mindjárt jövök, mondta Gyuri az angyalnak, és elrohant a jelmezeshez.

Vagy háromszor feküdt rá a csengőre, mire kijött a jelmezes, kis passzentes pizsamában, puskával a kézben, és egy pillanatra úgy tűnt pizsamanadrágján, férfiasága csúcsán áll, de mindehhez álmos, hunyorgó szempár társult.

Mi a lótúrót akarsz ilyenkor? Majd holnap visszahozod a jelmezt, hagyjál aludni, mondta a jelmezes.

Segítsen, kérem, segítsen, fogtam egy angyalt, vagyis van egy ott-hon, mondta Gyuri.

Húzzál a vérbe, megbolondultál, különben is telefonált a lányom, hogy maceráltad, nem kapsz kedvezményt, hülyegyerek, mondta a jelmezes, és azzal becsapta az ajtót.

Gyuri még háromszor rávágott az ajtóra, de egyre erőtlenebbül, aztán erőt vett magán, és már rohant is haza a hóban. Otthon fölkapta az angyalt, becsavarta egy kisebb pokrócba, úgy döntött, a farsangon majdcsak segít valaki. Kezében az angyallal újra vágta be kezdett, vissza a farsang felé.

A farsangterem ajtajában megállította egy bézbőlütőnek öltözött fickó, ő volt a kidobóember: hova mégysz azzal az angyallal, nem mehatsz be, kispofa, ilyen jelmez már van.

Figyelj, az van..., kezdte Gyuri, de egyszerűen kirakta a szűrét az ütő: felemelte és lepottyantotta, majd el, a vérzivataros éjbe mutatott.

Gyuri a földön feküdt, esés közben is óva az angyalt, gondolkodott: akkor legalább annyit tegyél meg, hogy szóljál a pókerautomatának.

A nagydarab bézbőlütő nagyot sóhajtott, mintha neheze érnék, de beszólt a pókerautomatának.

Mit akarsz, dugta ki a fejét az automata.

Találtam egy angyalt, valahogy vissza kell juttatni, különben elpusztul.

Neked elment az eszed, mondta az automata, beöltöztetsz egy ilyen kisgyereket, és ezzel akarsz levenni a lábamról.

Nem, nem, mondta Gyuri, ez tényleg angyal, nézd meg rendesen, és azzal az angyalhoz fordult: mondd meg neki, angyal, hogy az vagy vagy sem.

A lány kilépett az épületből, odahajolt, az angyal résnyre kinyitotta szemét: angyal vagyok, mondta rekedtes hangon.

Az automata megrémült: te most ugratsz, ugye, mondta.

Mondom, hogy nem, segítened kell, különben vége.

Egy igazi angyal, értetlenkedett a pókerautomata.

Az hát, hányszor mondjam még! Mit csináljunk vele? Valahogy vissza kell juttatni az égbe, mondta Gyuri, valaki csak tudja, hogy hogy kell.

A pókerautomata elgondolkodott: szerintem, szerintem, adjuk le az állatmenhelyen.

Szerinted az jó, kérdezte Gyuri.

Próbáljuk meg, mondta az automata, és azzal futásnak eredtek.

Az állatmenhelyen nem volt senki, kutyák és mindenféle állatok szaladgáltak a ketrecekben, az ördög és a pókerautomata hiába hahózott, nem jött elő senki.

Akkor a fejére csapott a pókerautomata: megvan, be kell rakni egy inkubátorba, ahova a névtelen gyerekeket szokták. És azzal ismét futásnak eredtek, az automata villogott, az ördög meg húzta maga után a farkát a hóban.

Az inkubátort egy oszlopcsarnok alatt találták, felnyitották, de nem fért be az angyal. Túl nagy, mondta Gyuri. És ekkor hatalmas pelyhekben újra hullani kezdett a hó.

Most aztán mindketten teljesen tanácstalanok maradtak, leültek egy padra, nem volt hová futni tovább. Gyuri tartotta a kezében, a pókerautomata meg cirógatta az angyal arcát. Ültek a padon, hullott rájuk a hó.

Szép, mondta a pókerautomata.

Gyuri hallgatott, s ismét furcsa melegség járta át, hogy kezében itt egy angyal, hull a hó, mellette pedig egy lány, ami még soha nem fordult vele elő. Gyönyörködött, és a helyzet minden finomságát ezerrel szívta magába, majd lassan a lányra pillantott, aki nagy nehezen

kitépte az arcát a jelmez szorításából, s egy igazán finom, nőies arc bukkant elő.

Mi lenne, mondta Gyuri akadozva, mi lenne, ha megtartanánk... mintha a mi gyerekünk lenne.

A lány Gyurira nézett, adott neki egy puszit, aztán halkán megszólalt: de hát azt mondtad, hogy meghal, ha itt marad.

Az igaz, válaszolta Gyuri, összeszorította a fogait, pech, gondolta, mert érezte, most lehet, hogy megfoghatta volna az isten lábát, vagyis a lányt ezzel az angyallal. Mindketten hallgattak, a hó egyre szaporábban esett, az ördög lassan kifehéredett, mintha angyallá változna.

Egyszer csak megszólalt mögöttük egy hang, mély, rekedtes és csúfondáros, mindketten ijedten fordultak oda. Egy csúnya, vén hontalan állt ott, aki szegről-végről kikérdezte őket, ők meg, nem tudni, miért, de pontosan válaszoltak.

Két megoldás van, mondta a hontalan, ott az a magas torony, föl kell mászni a tetejébe, ledobni, mert odalent olyan ruganyos a föld, hogy visszapattan az égbe. Föl is rohantak, de a mélységtől visszaretentek, mindketten értetlenül rázták a fejüket, és visszarohtak a padhoz. Vagy, folytatta a hontalan, elviszlek benneteket az angyalvisszalövő állomásra.

Az lesz a legjobb, mondta Gyuri, mindketten bólítottak, és már indultak is.

Valahol egészen messze, a külvárosban, hatalmas lángoló vashordók között állt az angyalvisszalövő állomás. Pára, füst és lángnyelvek csaptak a levegőbe.

Te jártál már itt, kérdezte Gyuri. Az automata a fejét rázta a csodálkozástól. Gyuri folytatta: lehet, hogy ez nem is létezik. Erre csak a vállát próbálta húzogatni a lány.

Hoztak egy angyalt, mondta a csavargó egy kis kunyhóba kiáltva. A kis kunyhóból hatalmas, izmos férfi lépett ki fekete trikóban, csupa korom volt, csillogott a teste.

Hol az az angyal, kérdezte a férfi, már harminc telexet küldtek, de sehol nem találtuk. Már azt gyanítottuk, hogy mézet ivott.

Gyuri bólogatott: az meglehet, egy mézes sörösüveg volt mellette.

A méz a végzetük, lejönnek karácsonyozni, aztán ott az a sok sütemény, nem bírják megállni. Minden karácsonykor négy-öt itt marad.

Szóval vannak angyalok, kérdezte a lány, mire a hontalan csak el-kacagta magát.

Hol él maga, kedveském, kérdezte az izmos férfi, na, adják ide!
De honnan tudjuk, hogy biztosan visszalövi, nem pedig eladja valamely cirkuszba, kérdezte Gyuri.

Ne gyerekeskedjen, mondta a férfi, ennek alig három órája van hátra. Na, adja, vagy megfullad a méztől, ugyanis az angyaloknak nincs seggük. Mindenben hasonlítanak, de seggük az nincsen, nem ehetnek, mer' akkor végük. Főleg a méztől, méltatlankodott a férfi, na, adják már, aztán tűnés, most áll jó szögben a Föld, aztán várhatok nyolc órát, addigra meg kampec.

Gyuri átnyújtotta az angyalt, a férfi kezében elveszett a parányi, hófehér test. A férfi előbb langyos, gőzölgő vízbe mártotta: előbb be kell áztatni őket, mer' ennek is olyan kicsi a kalibere, hogy csak félútig lehetne visszalőni, onnan meg leesne valahova, oszt kész.

A férfi a beáztatott angyalt aztán behelyezte egy hosszú, égnek állított csőbe, és rászólt a többiekre: tűnés innen, mert akkora energia keletkezik, hogy leszakad a fejetek. Futás innen!

Gyuri és a lány futásnak eredtek, egyenesen vissza a farsangra. A teremben csend, éppen most jelentik be, hogy ki nyerte az álarcosbált. A szónok mellett egy pezsgőt tartó macska áll, már felrázta, a pukánásra vár. Egyszer csak hasonló durranás kintről, az automata és az ördög egymásra néz, tudják, az angyal most szállt vissza. A többiek észre sem vették, csak a szónokot figyelték, aki meg úrhajósnak öltözött, s a sípoló-recsegő mikrofonba kiáltja: az idei farsangot megnyerte: az angyal!

Nagy ováció, pezsgődurranás, mindenki szedi le magáról a maskarát, az automata és az ördög is. Gyuri félszegen áll, ismét a saját ábrázatát hordja, és ismét csak szégyelli rondaságát, de az automatából kibújó lány szorosan mellé áll, Gyuri megint érzi a forróságot, és akkor a lány Gyuri vállára teszi a kezét, a másik kezével Gyuri nadrágjáról lecsippenti a combmagasan odatapadt tollpíhét.

Elmúlt a tollallergiám, mondja Gyuri.

És mi jöhet még, kérdezi a lány.

Szerintem, mondja Gyuri elgondolkodva, szerintem az apád.

Mozgó Világ, 2003/2.